

DE RUGZAK ONDER DE STOEL

Aan een klein tafeltje zaten, van links naar rechts en kijkend naar de Middellandse Zee: Jan Prins met op zijn keurig geknipte haren een strohoed waar hij uit pure meligheid een klein veertje aan had geflanst, Bob Evers met op zijn stekelhoofd een petje met het opschrift Crossland en Arie Roos met een schedeldak vol zonnestrallen die zich blijvend in zijn haren leken te hebben genesteld. Ze bewogen voorzichtig, want hun stoelen dreigden voortdurend weg te zakken in het zand. De enige van de drie die redelijk rechtop bleef zitten, was Jan omdat onder zijn stoel een rugzak lag die voorkwam dat de poten meer dan anderhalve decimeter weg konden zinken.

De jongens zaten met de rug naar de wand van Pepes Bar en waren niet zichtbaar vanaf de boulevard van Marbella die op deze plaats Avenida Duque de Ahumada was genoemd. Op enkele tientallen meters van hun voeten rolde de zee eindeloos golfjes in hun richting. Links lagen waterscooters en surfplanken te wachten op liefhebbers, rechts lagen rijen strandstoelen waarvan de meeste waren voorzien van een toerist.

Het tafereel zou het best omschreven kunnen worden als vredig als niet af en toe uit de richting van het tafeltje

kreten hadden geklonken die wezen op ongenoegen.

Dit ongenoegen had te maken met de haren van Arie en met diens sproeten. Een enkele keer kwam ook zijn buik ter sprake, net als zijn bolle wangen.

De wangen trilden als Arie op een krachtige toon nee riep. Meestal werd het gevolgd door ik pieker er niet over, geen haar op mijn hoofd, of zijn jullie nou helemaal bezon- en bezandstraald?

De opgewonden discussie was aangezwengeld door Jan die zich zonder een spier te vertrekken had laten uitlachen nadat hij zijn hoedje had opgezet. Hij had keurig gewacht tot Bob en Arie hun repertoire smadelijke opmerkingen hadden afgewerkt en zei dan: 'Bob is redelijk onherkenbaar door die pet, mij zien ze niet echt want iedereen staart naar dat belachelijke veertje, maar wat, vraag ik jullie, doen we om van Arie een gemiddelde, dus onopvallende, bezoeker van de Costa del Sol te maken?'

'Niets,' zei Arie met kracht. 'Jullie doen helemaal niks. Ik ben niet gemiddeld en ik wil het niet worden ook.'

Jan gaf Bob een knipoog. 'Zijn we er met een pot zwarte haarverf?'

'Pieker ik niet over,' briede Arie. 'Geen haar ...'

'Elke haar,' beloofde Jan. 'We slaan er niet een over. Het probleem is ...'

Bob nam het meteen over. '... dat je niet weet of er sproetenverf bestaat?'

‘In de toneelwereld slagen ze erin van een sproetenhoofd een bleek koppie te maken. Een beetje gegoogeld en we weten hoe het moet.’

‘Grrr,’ zei Arie. ‘Er wordt aan mij niet gegoogeld, gewreven, geplakt of gepoetst, het is dat jullie het weten.’

‘Een elastieken band om zijn middel waardoor zijn buik platter wordt,’ zei Bob met een gezicht waarop niets af te lezen viel, ‘zou dat helpen?’

‘Dan loopt hij wel mooi rechtop.’ Jan glunderde. ‘Dat is goed voor je, dikke, je hebt toch al de neiging voorover te lopen omdat de zwaartekracht harder aan je buik trekt dan aan de rest.’

Arie stond op, haalde drie keer diep adem en kondigde aan dat hij in Pepes Bar een rondje koffie zou bestellen. ‘Zonder suiker,’ zei hij strak. ‘Jullie krijgen te veel energie van suiker. Ik ga ook naar het toilet en daarna...